

A woman with blonde hair, seen from behind, stands on a pebbly beach wearing a bright red dress. She is looking out at a turbulent sea with white-capped waves under a dramatic, dark, and stormy sky. The overall mood is one of mystery and suspense.

MICHEL BUSSI

**LAAT MIJN HAND
NIET LOS**

LITERAIRE THRILLER

Over het boek

Liane en Martial hebben een droomvakantie op het exotische eiland Réunion met hun zesjarige dochtertje Sofa. Op een middag gaat Liane even naar hun kamer, maar ze komt niet meer terug. Als Martial naar boven gaat om te kijken waar ze blijft, ziet hij dat de kamer doorzocht is, zijn vrouw en al haar kleren zijn verdwenen en overal bloed ligt.

Hoewel Martial in eerste instantie met de politie meewerkt, slaat hij binnen vierentwintig uur met zijn dochtertje op de vlucht. In plaats van gekwetste echtgenoot is hij nu hoofdverdachte.

Zo begint een klopjacht zoals Réunion nog nooit heeft meegemaakt. Heeft Martial zijn vrouw vermoord of is hij slachtoffer van een vooropgezet plan? Want het is niet de eerste keer dat Martial op het eiland is. Het verleden komt gevaarlijk dichtbij ...

De pers over het boek

‘Bussi weet opmerkelijk goed de verschillende verwickelingen tot op de laatste pagina aan elkaar te weven.’ – *Le Figaro Magazine*

‘Je gaat gegarandeerd helemaal op in dit verhaal. De intelligentie, de humor, het zweet, de doortastendheid, de overgave aan wiet, het is er allemaal, ingeklemd tussen de zee en de vulkaan.’ – *Le Point*

Over de auteur

Michel Bussi is verbonden aan de vakgroep geografie van de universiteit van Rouen. Hij heeft zeven romans geschreven, waarvan de laatste enorme bestsellers in Frankrijk zijn geworden en in meer dan twintig landen zijn verschenen. Voor zijn werk ontving Bussi vele literaire prijzen en met *Laat mijn hand niet los* wordt hij voor het eerst in Nederland uitgegeven.

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Michel Bussi

Laat mijn hand niet los

Vertaald door Marga Blankestijn

SIGNATUUR

2014

Copyright © Presses de la Cité, un département de Place des Editeurs,
2013

Deze uitgave is in stand gekomen door bemiddeling van Literary Agency
Wandel Cruse, Paris

Oorspronkelijke titel: Ne lâche pas ma main

Vertaald uit het Frans door Marga Blankestijn

© 2014 Uitgeverij Signatuur, Amsterdam en Marga Blankestijn

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Wil Immink Design / Thinkstock

Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN gebonden editie 978 90 5672 507 5

ISBN e-book 978 90 449 7233 7

NUR 305

Eerste druk, november 2014

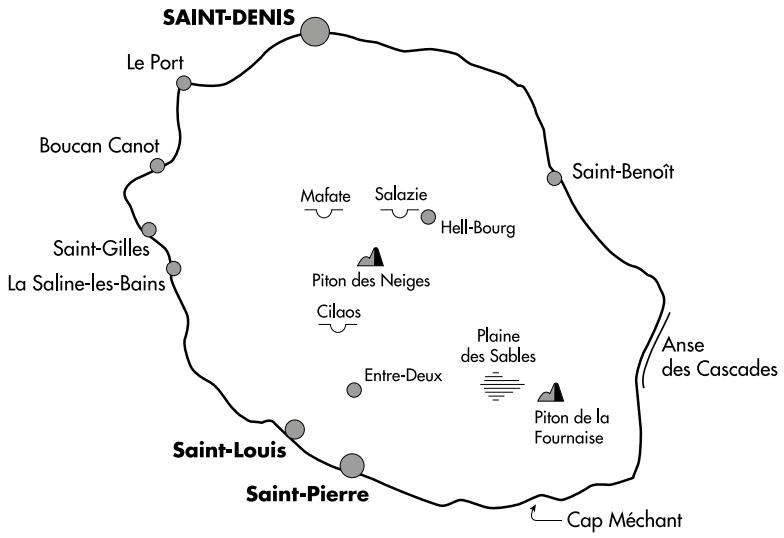
Tweede druk, e-book, november 2014

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Chloé, al achttien jaar

Fé lève lo mort ...

(‘Het verleden tot leven wekken is gevaarlijk’
– Réunions gezegde)

10 km

Het eiland Réunion

Saint-Gilles-Les-Bains, eiland Réunion

Vrijdag 29 maart 2013

1

Een paar natte stappen

15.01 u

‘Ik loop even naar boven, naar de kamer.’

Liane wacht niet op antwoord, ze laat haar dochttertje en haar man alleen even weten dat ze vertrekt, voordat ze opgewekt en stralend bij het zwembad wegloopt.

Vanachter zijn bar kijkt Gabin haar met professionele afstandelijkheid na. Deze week is Liane de mooiste vrouw in hotel Alamanda. Veruit de mooiste, zelfs ... Ook al is ze niet echt het type toerist waar hij zijn blik graag op laat rusten. Klein, heel tener, bijna geen boezem, maar ze heeft een zekere klasse. Misschien komt het door haar nog blanke huid, waar op haar onderrug een krans van kleine sproetjes begint te ontluiken, vlak boven haar smaragdgroene bikinibroekje met gouden accenten. En dan dat kleine kontje dat zich zachtjes wiegend verwidert, als een nog onrijpe vrucht in de wind. De jonge vrouw lijkt met haar blote voeten over het gazon te lopen zonder ook maar een grassprietje te beschadigen. Gabin blijft haar nakijken tot ze de patio met de witte ligstoelen bereikt, half verscholen achter een te magere palmboom. Het laatste wat hij van haar ziet, zal hij kapitein Purvi vertellen, is dat ze het bovenstukje van haar bikini discreet laat zakken; het vluchtige, opwindende beeld van een blote rug, een blanke borst, de helft van een tepel, in de paar tellen voordat ze haar grote handdoek met de afbeelding van een zonsondergang opraapt en om zich heen wikkelt.

15.03 u

Achter de mahoniehouten balie van de receptie beantwoordt Naivo de natte glimlach van Liane zo goed als hij kan.

‘Goedemiddag, mevrouw ...’

Ze loopt door de te volle lobby, tussen een ansichtkaartenmolen en een vitrinekast vol pareo's en fleurige overhemden. Haar blonde haar druppelt op de badstof van de handdoek boven haar boezem. Dat vindt Naivo mooi, die blanke schouders zonder bandjes, zonder afscheiding. De jonge vrouw loopt voorzichtig om niet uit te glijden; ze is blootsvoets. Normaal gesproken is dat verboden, maar Naivo zit hier niet om de toeristen te vervelen. Langs de benen van de vrouw druipt water. Een seconde later is ze verdwenen in de richting van de lift en zijn er van haar alleen nog een paar plasjes water overgebleven. Net Amélie Poulain wanneer ze in tranen uitbarst, dacht Naivo op dat moment. Hij weet niet waarom. Dat zal hij steeds blijven denken. Gedurende al die uren en nachten waarin hij in zijn geheugen graaft. Het meisje is verdampt, in de ware zin van het woord. Met de politie zal hij daar echter niet over durven praten. Hij is er niet van overtuigd dat ze zulke dingen snappen, bij de politie.

15.04 u

De lift verzwelgt Liane. Tweede verdieping. Het apparaat stijgt naar hogere sferen en biedt bij het openschuiven door de grote raampartijen van de gang een onvergelyklijk uitzicht op het zwembad, vol op het zuiden, met het strand van de Ermitage erachter. De gouden, halvemaanvormige baai, omzoomd door filaobomen, lijkt zich tot in het oneindige uit te strekken; het zandstrand wordt zachtjes beknabbeld door de bescheiden golven van de lagune, bedwongen door het koraalrif waarvan het gegrom in de verte te onderscheiden is.

‘Pas op, het is nat!’ roept Eve-Marie naar de lift, al voordat ze weet wie eruit zal komen.

Eve-Marie trekt een gezicht. Het is dat blondje uit kamer 38! Op blote voeten, natuurlijk. De jonge vrouw in de handdoek doet verlegen en verward, precies hypocriet genoeg voor de omgang

met het lagere personeel. Ze loopt op haar tenen aan de uiterste rand van de gang, houdt ruim een meter afstand van de emmer en de dweil en prevelt voortdurend verontschuldiging.

‘Het geeft niet,’ moppert Eve-Marie, op haar luiwagen geleund. ‘Gaat u maar, ik begin wel overnieuw.’

‘Het spijt me heel erg ...’

Ja, dat zal wel, mompelt Eve-Marie bij zichzelf.

Het blondje draait met haar billen en trippelt alsof ze balletspitzen draagt, bang om uit te glijden op de natte tegelvloer. Eerder een kunstrijdster dan een koorballerina, oordeelt Eve-Marie. Een drievoudige axel bij dertig graden in de tropen, dat zou nog eens wat zijn! Onder de ogen van de schoonmaakster vermijdt de blonde schoonheid een ultieme slippartij en houdt halt voor haar appartement, nummer 38. Ze steekt de sleutel in het slot, gaat naar binnen, verdwijnt.

Het enige wat er van haar overblijft zijn de afdrukken van haar natte voetstappen op de brandschone tegelvloer. De sporen vervagen al, alsof de koude tegels de rest van de jonge vrouw hadden opgezogen, met haar voeten als laatste. Een soort hightech-drijfzand, is de bizarre gedachte van Eve-Marie. Ze zucht, opnieuw alleen in de immense gang met de grote ramen. Ze moet de schilderijen aan de muren nog afstoffen – aquarellen van de hoger gelegen delen van Réunion, eilandjes, het oerwoud, de mooiste plekken van het eiland waar de toeristen nooit een voet zetten. Aan de tegelvloer en de gang heeft ze al de hele middag werk. Normaal gesproken heeft ze het na de siësta rustig op haar etage. Dan komt er niemand meer naar boven, dan liggen ze allemaal in het zwembad of in de lagune. Behalve die *katish** ...

Eve-Marie aarzelt even voordat ze haar dweil over de voetsporen van de jonge vrouw haalt. Je zult zien dat ze over twee tellen weer naar buiten komt met een nieuw bovenstukje, omdat ze in dat andere niet mooi bruin werd.

* Zie de verklarende woordenlijst op p. 337.

2

Messcherpe zee

15.31 u

Wat Rodin het liefste doet, is de golven temmen.

Alleen met zijn ogen.

In tegenstelling tot wat die zuipschuiten uit de haven van Saint-Gilles ervan denken, is dat nog niet zo eenvoudig. Het vergt tijd. Geduld. Slimheid. En zich vooral niet laten afleiden, bijvoorbeeld door het geluid van een autoportier achter zich. Nooit naar het land kijken, altijd naar de horizon.

De oceaan, dat is iets waanzinnigs. In zijn jonge jaren is Rodin een keer in een museum geweest. Nou ja, een soort museum. In het noorden van Frankrijk, bij Parijs, in het huis van een oude man die de hele dag naar de weerkaatsingen van de zon op een vijver keek, niet eens naar golven, alleen maar naar waterlelies. In een land waar het altijd koud is en je hoofd bovendien bij het opstaan al tegen de hemel drukt. De enige keer dat hij het eiland had verlaten! Het had hem niet aangemoedigd om dat nog eens te doen. In het museum naast dat huis hingen schilderijen – landschappen, zonsondergangen, grijze luchten, soms de zee. De meest indrukwekkende waren wel twee bij drie meter groot. Er was een hele menigte mensen, vooral vrouwen, oudere vrouwen, die zo te zien wel uren voor een schilderij konden blijven staan.

Vreemd.

Weer dat geluid van een portier achter zijn rug. Op het gehoor weet hij de locatie en de afstand te bepalen: de parkeerplaats van de haven, dertig meter verwijderd van het einde van de pier waar hij op zijn rots zit. Vast een toerist die de golven denkt te kunnen vangen met een camera, zoals een visser een vis hoopt te vangen

door zijn hengel een seconde in het water te dopen. Idioten ...

Hij denkt weer aan die bebaarde oude gek. Die schilders zijn eigenlijk net als hij: ze proberen het licht vast te leggen, de golven, de beweging. Maar waarom beladen ze zich met doeken en penselen? Je hoeft hier alleen maar te gaan zitten, recht voor de zee, en te kijken. Hij weet best dat de mensen van het eiland hem voor gek verklaren, omdat hij de hele dag naar de horizon zit te turen. Hij is heus niet gekker dan die oude vrouwen bij hun schilderij. Minder gek zelfs. Dit schouwspel van hem is gratis. Een geschenk van een gulle, geniale schilder daarboven.

Een gesmoorde kreet verscheurt de stilte, net achter hem. Een soort gejammer. De toerist wordt niet goed ...

Rodin keert zich niet om! Om de zee te begrijpen, om zijn ritme te vangen, moet je onbeweeglijk blijven. Nauwelijks ademen. De golven zijn net angstige eekhoorns, één beweging en ze slaan op de vlucht ... Het meisje van de werkloosheidsuitkeringen bij de sociale dienst had hem gevraagd wat hij voor werk zocht, wat zijn bekwaamheden waren, zijn integratieprojecten, een soort beroepskeuzetest. Hij had haar uitgelegd dat hij met de golven kon praten, ze kon herkennen, ze wist te temmen, om het zo maar te zeggen. Op ernstige toon had hij het meisje gevraagd welk vak hij daarmee zou kunnen uitoefenen. Iets in de wetenschap misschien? Of iets cultureels? Mensen interesseren zich voor de vreemdste dingen. Ze had hem met grote ogen aangekeken, alsof ze dacht dat hij haar in de maling nam. Ze was best leuk, hij had haar graag eens meegenomen naar de dijk om haar de golven te leren kennen. Dat doet hij ook vaak met zijn achterneefjes. Die begrijpen het wel. Een beetje.

Steeds minder.

Achter hem schalt een kreet. Dit is meer dan alleen gejammer. Dit is duidelijk een roep om hulp.

Bijna in een reflex draait Rodin zich om. De betovering is toch al verbroken, het zal hem uren kosten om weer één te worden met de golven.

Hij verbleekt.

Hij heeft nog net de tijd om een auto te onderscheiden, een

zwarte terreinwagen. En een gedrongen schaduw, bijna even breed als lang, gekleed in een kurta, het gezicht verborgen onder een vreemde kakipet. Een *Malbar**, ongetwijfeld.

Rodin stottert. Als hij te lang bij de golven blijft, komen de woorden niet meteen; het kost even tijd om weer te leren praten.

‘Pardon ... Ik wilde ...’

Hij kan zijn ogen niet losrukken van het mes in de hand van de Malbar, van het rode lemmet. Hij maakt geen enkel afwerend gebaar. Het enige wat hij graag had gewild, was zich nog eens te kunnen omdraaien naar de zee om afscheid te nemen van de wolken, van het licht, de horizon. De rest kan hem niet schelen. Maar zelfs daarvoor gunt de Malbar hem geen tijd.

Rodin ziet nog net de openstaande achterbak van de terreinwagen. Een laken dat eruit hangt. Een bungelende arm. Een ...

Alles wankelt.

Een hand grijpt zijn schouder, een andere steekt het mes diep in zijn hart.

3

Een lege kamer

16.02 u

De zon straalt boven het zwembad als een reusachtige halogeenlamp die daar voor de eeuwigheid opgehangen is. Een geordende jungle van palmbomen en heliotropen, omheind door drie hoge teakhouten schuttingen, beschut de gasten tegen het minste zuchtje wind. De oceaan laat zich raden in de verfrissende pasfaatwinden in de verte en in de overvliegende *paille-en-queues**, de keerringvogels met hun lange, gevorkte staarten. Maar in de tuin van hotel Alamanda stagneert de hitte boven het vierkante gazon en de schaarse toeristen zoeken hun toevlucht in het chloorwater en daarna in de beschaduwde hoeken waar de ligstoelen staan.

‘Ik ga even kijken wat Liane aan het doen is.’

Martial voegt de daad bij het woord. Met zijn sterke armen hijst hij zich vlot uit het zwembad. Ontegenzeggelijk ook niet slecht, die echtgenoot van Liane, met zijn gespierde benen, gebeeldhouwde wasbord en brede schouders. Type sportleraar, of brandweerman of marechaussee, een van die beroepen waar je betaald krijgt om je dagen op de sportschool door te brengen. Onberispelijk gebruikt ook, in tegenstelling tot de melkwitte huid van zijn vrouw. Ze zijn hier nog geen week en hij is al zo bruin als een *Cafre** ... De mooie Martial draagt ongetwijfeld een druppeltje zwart bloed in zich mee, niet meer dan een piepklein chromosoompje van een slaaf onder zijn voorouders, een ingeslapen stukje pigment, dat slechts op een beetje zon wacht om tot leven te komen en op te bloeien, zoals een druppel Blue Curaçao volstaat om een cocktail te kleuren.

Terwijl hij naar zijn tapkast loopt, ziet Gabin het water van de onbehaarde borst van de toerist stromen. Martial en Liane Bellion vormen een knap stel, luierend onder de tropenzon. Rijk en sexy. Des te beter, denkt Gabin. Een win-winsituatie. Het geluk van blanke, verliefde en welvarende toeristen is handel voor bestemmingen die als paradijselijk te boek staan.

Hun *business* ...

Martial komt voor hem staan. ‘Gabin, is mijn vrouw al beneden gekomen?’

‘Nee, het spijt me, ik heb haar niet gezien ...’

Gabin kijkt naar de klok achter zijn rug. Het is al wel een uur geleden dat Liane naar boven ging. Haar kleine kontje is zeker niet binnen zijn gezichtsveld verschenen, want dat zou hij zich herinneren. Martial keert zich om, zet een paar stappen in de richting van de spetterende lichamen in het zwembad.

‘Margaux, wil jij Sofa in de gaten houden? Ik ga even kijken wat Liane aan het doen is.’

Gabin registreert het tafereel, tot in de kleinste details, met een nauwkeurigheid waarvan hij zich op het moment zelf niet bewust is. De tijd op de klok, op de minuut af. De positie van de lichamen, in het water, zittend, of uitgestrekt op de ligstoelen. De politie zal het hem tien keer laten herhalen, met schetsen ernaast. Nooit spreekt hij zichzelf tegen.

Margaux kijkt alleen vluchtig even om naar Martial, ze trekt haar baantjes in het zwembad. Margaux is de vrouw van een ander toeristenpaar, de vrouw van Jacques, de advocaat die op een stoel ligt te lezen. Of te slapen.

‘U begrijpt, kapitein Purvi,’ zal Gabin zich verontschuldigen, ‘achter die zonnebrillen ...’

Margaux en Jacques Jourdain vormen een minder elegant echt-paar dan Liane en Martial en zijn minstens tien jaar ouder. Saaier ook. Hij spendeert al zijn tijd aan het lezen van zijn e-mails op de pc in de lobby. Zij aan baantjes trekken in het zwembad. Kilometers. De optelsom van het aantal baantjes heen en weer, gedeeld door de twaalf meter tussen de beide oevers van het zwembad, is onthutsend. Erger dan een *tenrek** die door kinderen uit de

Hauts, het achterland, in een kooitje opgesloten is. De Jourdain vervelen zich stierlijk, zelfs onder de tropenzon. Hoe dat in Parijs gaat, durft Gabin zich niet eens voor te stellen ...

Sofa is het dochtertje van Liane en Martial. Dat wil zeggen, Sofa is haar roepnaam, haar echte voornaam luidt Josapha. Ze ligt zich aan te stellen in het zwembad, alsof ze met die Dora-zwembandjes van haar zou kunnen verdrinken. De eerste dag had Gabin het tirannieke temperament van het blonde zesjarige meisje al opgemerkt; zo te zien had het grietje zich als huiswerk voor de vakantie voorgenomen om die van haar ouders te verzieken. Wat dat betrof was ze beslist hoogbegaafd. Net zes jaar oud en nu al blasé. Hoeveel Parijse meisjes van haar leeftijd hebben al kunnen genieten van water van dertig graden in de schaduw van de filao's, van fluorescerend koraal en clownvisjes die tussen je tenen door zwemmen?

Terwijl Gabin nog peinst over het al te verwende enig kind, is Martial het hotel binnengelopen.

16.05 u

Naivo zal zich alleen de rug van Martial Bellion voor de lift herinneren. Waarschijnlijk had hij zich net even omgedraaid toen Bellion door de hal liep, of met zijn neus in de boekhouding gezeten. Maar hij was het, zonder enige twijfel. Dezelfde zwembroek, zelfde rug, zelfde haar. Het zal niet meevallen om dat aan de politie uit te leggen, maar heus, een man is van achteren met zekerheid te herkennen.

16.06 u

‘Het is al goed, loop maar,’ roept Eve-Marie naar Martial, die aarzelt voor de onberispelijk schone tegelvloer. ‘Hij is al droog!’

Door de smetteloze ramen van de tweede verdieping werpt Martial een blik in de tuin van het hotel. Sofa is op de rand van het zwembad gaan zitten, in haar eentje. Margaux werpt alleen af en toe een blik op haar, om de drie zwemslagen. Martial zucht en loopt door naar kamer 38.

Zachtjes klopt hij op de deur van donker hout. Wacht. Klopt nog eens. Na een paar tellen draait hij zich om en verklaart tegen Eve-

Marie, die niets heeft gevraagd: ‘Mijn vrouw heeft de sleutels ... Kennelijk hoort ze me niet. Ik ga bij de receptie vragen of zij de deur willen openmaken ...’

Eve-Marie haalt haar schouders op. Haar maakt het niets uit. Haar vloer is droog.

Een paar tellen later komt Martial weer naar boven, vergezeld van Naivo, die de heilige Petrus uithangt met een enorme, klingelende sleutelbos aan zijn arm. Berustend slaat Eve-Marie haar ogen ten hemel. Het lijkt vanmiddag wel carnaval in haar gang! Naivo is een methodische poortwachter, bij de eerste sleutel die hij in het slot steekt gaat de deur van kamer 38 open.

Martial loopt naar binnen. Naivo blijft op de drempel staan, een meter achter hem.

De kamer is leeg.

Beduusd zet Martial nog een stap. ‘Ik begrijp het niet. Liane zou hier moeten zijn ...’

Naivo legt een hand tegen de sponning van de deur. Door zijn arm trekt een huivering. Er klopt iets niet, dat heeft hij meteen gevoeld. Terwijl Martial met zijn blik de schaarse verborgen hoeken van de kamer doorzoekt, concentreert die van Naivo zich op de afzonderlijke details. Het tweepersoonsbed met het opgepropte fuchsiarode dekbed. De her en der verspreide kledingstukken. De kussens en de afstandsbediening op het vloerkleed. De omgevallen glazen vaas onder de ipéhouten plank. Allemaal aanwijzingen voor een gewelddadige echtelijke ruzie.

Of voor een hitsige vrijpartij tussen twee geliefden, dwingt Naivo zich positief te denken.

Ongeduldig trekt Martial de deur van de badkamer open.

Niemand.

Niet in de badkamer, noch ergens anders. Er is geen balkon, geen ruimte om zich onder het bed te verbergen, geen dichte kast, er hangen alleen houten legplanken.

Martial is op het bed gaan zitten. Verwilderd, verloren. Toch is Naivo vreemd genoeg niet overtuigd. Hij zal het tegen de poli-

tie niet werkelijk onder woorden kunnen brengen, maar in zijn ogen heeft de reactie van Bellion iets onnatuurlijks. Uiteindelijk zal hij het tafereel alleen beschrijven voor kapitein Purvi: een vader van veertig jaar oud, aantrekkelijk, zelfverzekerd, die instort als een kwajongen wanneer hij de kamer leeg aantreft. De playboy, verstart op zijn bed in zijn zwembroek. Misschien was dat het, wat hij op dat moment surrealistisch vond. Het contrast ...

Het contrast ... en de rode vlekken ...

Op Naivo's voorhoofd breekt het zweet uit.

Rode vlekken kleuren het laken op het bed.

Naivo spert zijn ogen open. De beige vloerbedekking is besmeurd met nog een tiental vlekken, rond het bed, bij het raam, op de gordijnen. Hij zegt niets. Hij ziet alleen nog een kamer vol bloedspatten.

Twijfel.

De scène rekt zich en duurt toch maar enkele seconden. Martial is zwiingend weer opgestaan, loopt heen en weer, woelt wat door de kleren op het bed alsof hij een verklaring zoekt, een briefje, een aanwijzing. Naivo voelt dat Eve-Marie over zijn schouder kijkt. Ze is dichterbij gekomen, met een stofdoek in de hand als voorwendsel, een lap van hetzelfde turquoise als de shawl die haar hoofd tooit.

Martial kijkt op en zegt eindelijk iets, met klankloze stem, terwijl hij de omgevallen vaas weer op de houten plank zet: 'Ik begrijp het niet. Liane zou hier moeten zijn ...'

De blik van Naivo wendt zich naar de kleren die op een hoop aan het voeteneind van het bed zijn gegooid. T-shirts, driekwartbroeken, overhemden.

Alleen maar mannenkleren!

Meteen ontsluit zich een deur in Naivo's schedel en veroorzaakt een tochtvlaag waarin al zijn morbide veronderstellingen verwaaien.

De schoonheid is gevlogen ...

Als deskundige kan hij getuigen dat Liane Bellion vrijwel elk uur een ander jurkje droeg, alsof ze haar vliegreis met Corsair vergezeld had laten gaan van een scheepscontainer vol kleren die

uitgeladen werd in de haven van de Pointe des Galets. Toch is er in de overhoopgegooide kamer geen spoor te bekennen van een kanten slipje, een sexy jurkje, een pareo, een strak topje of een laag uitgesneden hemdje ...

Naivo ademt wat rustiger. Hij vergeet het bloed.

‘Dit kan helemaal niet,’ vloekt Martial nog eens terwijl hij opnieuw de twee vierkante meter badkamer inspecteert.

‘Meneer Bellion,’ zegt Naivo voorzichtig, ‘kan ik iets doen?’

Martial draait zich onmiddellijk om en praat snel, alsof hij zijn antwoord van tevoren uit zijn hoofd heeft geleerd. ‘De politie bellen! Mijn vrouw zou hier in deze kamer moeten zijn. Ze is een uur geleden naar boven gegaan. Ze is niet meer naar beneden gekomen.’

Hij gooit de deur van de badkamer dicht en dringt aan. ‘Ja, u kunt iets doen. De politie erbij halen.’

Naivo onderdrukt een bezorgde grimas. De gendarmes naar het hotel laten komen ... Daar zou de baas beslist niet blij mee zijn. Sinds de *chik** en de stijging van de prijzen voor een vlucht van Parijs naar Saint-Denis tot wel duizend euro of meer, staat het toerisme er toch al niet best voor op hun *île intense*. Om dan de schaarse vakantiegangers lastig te vallen met kepies rond het zwembad, met voor iedere hotelgast een verhoor ... Nee, de baas zou die sirenes bepaald niet waarderen. Maar hij heeft geen keus.

‘Natuurlijk, mijnheer,’ hoort Naivo zichzelf zeggen. ‘Ik ga naar beneden en zal u het nummer geven.’

Zijn blik ontmoet die van Eve-Marie, ze begrijpen elkaar zonder een woord te wisselen, en dan kijkt hij weer naar Martial. De man doet hem denken aan een naakt wild dier, ijsberend in een kooi. Door de airconditioning rillen al zijn spieren, als een surfer ver dwaald op de Oostzee.

‘U moet iets aantrekken, mijnheer.’

De man luistert nauwelijks.

‘Dit ... dit is niet normaal,’ prevelt Martial weer. ‘Liane zou hier moeten zijn.’

4 Terugkeer naar het Alamanda

17.07 u

Met een vloek trapt kapitein Aja Purvi op het rempedaal van haar Peugeot 206. Op een van de rijbanen van de kustweg, net voor de tunnel van Cap de la Marianne, staat een eindeloze rij oranje verkeerskegels.

Wegwerkzaamheden!

De ingang van de tunnel lijkt op een reusachtige zwarte muil die met hemeltergende traagheid een ketting van veelkleurig blik opslokt. De 206 rijdt nog een meter of tien stapvoets verder en komt dan definitief tot stilstand achter een terreinwagen, op gelijke hoogte met een rode pick-uptruck.

Ongeduldig kijkt Aja op het klokje naast het stuur.

Hoeveel tijd zou het gaan kosten om de acht kilometer te overbruggen die haar van het Alamanda scheiden? Dertig minuten? Een uur? Nog langer?

Woedend kijkt Aja hoe de golven van de Indische Oceaan stukslaan op de rotskaap die zogenaamd op het profiel van de revolutionaire Marianne moet lijken. Pff ... het republikeinse icoon heeft Aja nog nooit kunnen ontdekken in dat blok basalt, dat ze beter tot ontploffing hadden kunnen brengen dan miljarden te besteden aan de Route des Tamarins, die nu een paar honderd meter hoger het landschap bederft en geen enkele verbetering zal betekenen voor het verkeer op het eiland. Die weg houdt alleen de illusie van de eilandbewoners in stand dat er altijd meer auto's van nummerborden kunnen worden voorzien, elk jaar dertigduizend erbij, tot aan het einde der tijden. Toch moeten de feiten onder ogen worden gezien: Réunion is een berg die uit de

ocean opgekomen is. Bijna de hele bevolking woont samengedromd aan zee en iedereen verplaatst zich per auto op de smalle, min of meer vlakke strook land tussen de ocean en de voet van de vulkanen; iedereen draait rondjes, even vrij als protonen in een cyclotron. Een deeltjesvertrager – dat concept wordt hier op Réunion getest.

Berustend schakelt Aja de motor uit. De kerel naast haar, in zijn pick-up, bekijkt haar ongegeneerd vanaf een meter boven haar hoofd. Een Cafre wiens arm uit een wit T-shirt steekt en vanuit het open raam over het portier hangt. Ook dat irriteert Aja. Als ze de Jumper van het bureau had genomen, of zelfs maar een sirene bij zich had om op het dak van haar 206 te zetten, had ze de kustweg binnen een paar minuten afgelegd; dan zouden nu alle auto's voor haar uiteenwijken, als de zee voor een profeet, inclusief deze Cafre die zijn nek verdraait om beter zicht te krijgen op haar borsten ... Onopvallend plooit Aja de voorpanden van haar bloes dichterbijeen. Van dit soort kerels krijgt ze af en toe zin om de sluier aan te nemen. Al was het maar om ze op stang te jagen.

Bij dertig graden, een chador of een pet, zeg nou zelf ...

Of een kepie ...

De directeur van het Alamanda, Armand Zuttor, had erop aangedrongen ... nadrukkelijk!

'Een discrete interventie, hè, Aja, je gaat mijn toeristen niet op stang jagen!'

Die *Gros Blanc** van een hoteldirecteur tutoyeert haar onder het voorwendsel dat hij haar heeft gekend toen ze klein was en met haar ouders in het Alamanda kwam. De grens tussen genegeheid en vernedering kan heel smal zijn, dat weet Aja maar al te goed.

'Dit is een privékwestie, begrijp je, Aja, geen officieel onderzoek. Martial Bellion wil geen aanklacht indienen, je komt even langs en je stelt hem gerust over zijn vrouw, dat vraag ik je als een gunst.'

Een gunst? Incognito? Welja ... Hoe had ze moeten weigeren? Tachtig procent van de werkgelegenheid in Saint-Gilles komt

voort uit het toerisme. Het hotelwezen biedt tweehonderd arbeidsplaatsen ... Alleen het Alamanda levert er al dertig.

Volgens Armand Zuttor is er geen reden tot paniek, het is een alledaagse affaire, een stel Pariijzenaars van wie de vrouw haar koffers heeft gepakt en de echtgenoot als een sukkel helemaal alleen aan de rand van het zwembad is achtergebleven, met een kind van zes als ballast.

‘Gek hè, Aja? Als het een of andere creool was overkomen, zouden we erom lachen. Zelfs als het een *Zoreille** betrof. Maar een toerist ... En de echtgenoot weigert te aanvaarden dat het vogeltje gevlogen is, hij stond erop dat we de politie waarschuwden, dat ze moesten komen, nu meteen ... Begrijp je?’

Aja begrijpt het helemaal. En dus is de kapitein van het politiebureau van Saint-Paul onderweg, als een brandweerman bij het eerste kuchje van de Piton de la Fournaise ...

Blindelings het drukke namiddagverkeer in. Op een dood punt: intussen gaat er niemand nog de tunnel in of uit. Aja zucht en draait met nerveuze gebaren haar raam open. Het is drukkend weer, windstil. Heet genoeg om autobanden te laten smelten. Een *sega**-deuntje knettert over de onbeweeglijke file, uitgespuugd door de autoradiospeakers van de pick-up. De Cafre volgt het ritme van de creoolse muziek met zijn beringde vingers, waarschijnlijk in afwachting van het moment waarop de diskjockey van Radio Freedom het aantal kilometers file op het eiland opsomt, waarbij hij om het lokale humeur te verbeteren fijntjes benadrukt dat alternatieve routes hier niet bestaan, of dat de Franse *bison futé* helaas nooit heeft kunnen aarden op dit eiland.

Moedeloos laat Aja haar hoofd achteroverzakken tegen haar stoel. Het liefst zou ze de auto laten staan en de reis te voet afmaken. De Cafre lijkt zich daarentegen niets aan te trekken van de opstopping en die zelfs wel te waarderen. Hij heeft muziek, zon, de zee ... een grietje te begluren.

Alsof hij verder de hele dag geen ruk te doen heeft ...

17.43 u

Martial Bellion staat rechtop voor Aja Purvi. Hij ziet heel bleek,

merkt de politiekapitein op. Zij heeft een uur gemarineerd in de zon, haar billen vastgeplakt aan de skaileren autostoel van de 206, maar desondanks is het de toerist die dikke druppels zweet, ondanks de airconditioning in de hotellobby. Zodra ze binnenkwam, was hij overeind gesprongen uit zijn plastic imitatie-rotanstoel.

‘Kapitein Purvi?’

Zijn mond bleef openstaan, alsof hij dieper wilde ademen, precies zoals de vissen in het tropische aquarium achter hem.

‘Het ... het spijt me dat ik u heb gestoord, kapitein. Ik weet dat een dergelijke verdwijning voor de gendarmerie heel ... heel banaal kan lijken ... Maar ... Hoe moet ik het uitleggen ... Neem me niet kwalijk kapitein, ik zoek mijn woorden ... Achter de uiterlijke schijn ...’

Aja zet een meelevend gezicht op terwijl Martial zijn drijfnatte voorhoofd afveegt met een pand van zijn openhangende overhemd. In een enkele zin heeft Bellion zich al twee keer verontschuldigd. Dat schuldgevoel bevreedt haar, vooral omdat het zo in tegenspraak is met zijn allure van knappe vent, met die onberispelijke buikspieren onder zijn overhemd van Blanc du Nil. Waarom zou hij zich zo schuldig voelen?

Bellion neemt een hap lucht die groot genoeg is om het wereldrecord vrijduiken mee te verbreken en begint dan te ratelen: ‘Kapitein, laat ik het anders zeggen, dat is eenvoudiger. Ik ben niet achterlijk, ik begrijp best dat de hele wereld denkt dat mijn vrouw me in de steek heeft gelaten. Natuurlijk ... het ontbreekt op dit eiland niet aan verleidingen. Geloof me, kapitein, dat is niet zo ... Ze zou niet zomaar vertrokken zijn. Niet zonder haar dochter ... Niet zonder ...’

Kortaf onderbreekt Aja de stamelende Martial. ‘Goed, mijnheer Bellion. U hoeft zich niet te rechtvaardigen, we gaan doen wat we kunnen. U hebt geluk, Armand Zuttor verzorgt zijn gasten uitstekend ... de gendarmerie maakt deel uit van de service van het hotel. Om hun veiligheid te verzekeren, begrijpt u. Ik ga de verdwijning van uw vrouw onderzoeken, daar kunt u gerust op zijn, met alle benodigde discretie ...’

‘Wilt u dat ...’

Door het zweet plakt het linnen van Martials hemd aan zijn huid. Doorzichtig. Met een glimlach wendt Aja haar blik naar de gele doktersvis die de macho uithangt in het aquarium. Het gedrag van de panische toerist blijft haar intrigeren.

‘Mijnheer Bellion, het is nu te laat, maar u kunt morgenochtend direct naar het bureau van Saint-Gilles komen om de verdwijning van uw vrouw officieel aan te geven. Daar zal u om uw identiteitspapieren en een aantal administratieve gegevens worden gevraagd. In de tussentijd ga ik kijken wat ik kan doen. Hebt u een foto van uw vrouw?’

‘Natuurlijk.’

De foto wordt overhandigd. Aja bekijkt het volmaakte ovaal van het gezicht van Liane Bellion, de waterval van blond haar, de kleine witte tanden. Een volbloed! Ze ziet wel dat zo’n dame heel wat lust moet wekken, hier in dit laboratorium voor cultuurvermenging dat Réunion genoemd wordt. Met een begrijpend gezicht perst Aja haar lippen op elkaar.

‘Dank u wel, mijnheer Bellion. Armand Zuttor heeft me de kern van de zaak al uitgelegd. Blijf rustig in de hal of in de tuin van het hotel, drink een glaasje rum of een biertje, dat zal u goeddoen, maar ga niet meteen terug naar uw kamer. U hoeft niets te doen, ik ben over een paar minuten bij u terug.’

17.46 u

Gabin ziet Aja om het zwembad heen lopen en naar de bar toe komen. Kortaangebonden legt de kapitein van de gendarmerie de foto op de toog.

‘Zo’n mooie vrouw in het hotel, die is je vast wel opgevallen, Gabin?’

De barman neemt de tijd voor zijn antwoord. Gewoonlijk dwaalt de blik van de klanten aan zijn toog langs hem heen naar de indrukwekkende collectie *rhum arrangé* die drie planken beslaat, in fraaie flacons, even kleurrijk als de drankjes in de vitrinekast van een ouderwetse apotheek. Maar Aja kijkt hem recht aan. Rum interesseert haar niet. Net als het merendeel van de

*Zarabes** drinkt ze geen alcohol. En niet omdat het haar niet aangeboden werd – alleen maar om te proeven – toen ze in haar tienerjaren urenlang aan de rand van het zwembad op haar vader en moeder wachtte. Vóór het drama.

Omdat Aja hem zo opneemt, veroorlooft Gabin zich hetzelfde. Het hoofd van de gendarmerie van Saint-Gilles is een zeldzame bloem op het eiland. Een mengeling van creools bloed en Zarabe. Gabin heeft nogal precieze ideeën over de Zarabes, rassenvermenging komt bij hen weinig voor, in het algemeen geven ze er de voorkeur aan noch hun genen, noch hun bankrekening te delen. Discreet en doeltreffend. Vijfentwintigduizend mensen, dertien moskeeën, geen niqab, geen sluiers of andere opvallende uiterlijke kenmerken ... en alle stoffenwinkels, autobedrijven en ijzerwarenhandels van het eiland in bezit.

Aja's vader is Zarabe, haar moeder is creools. Kon je haar een mooie vrouw noemen, vraagt Gabin zich af? Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen. Soms componeerde de rassenvermenging meesterwerken die opvielen door hun universele schoonheid, maar meestal kwam het neer op probeersels van moeder natuur. Zoals Aja. Een onwaarschijnlijk samenspel van lang zwart haar en een amandelvormige blauwe blik met zwarte, dikke wenkbrauwen die elkaar boven haar ogen bijna raken. Veel potentieel, oordeelt Gabin, maar voor de esthetiek zou Aja eens moeten glimlachen. En je zou haar in badpak moeten kunnen zien. Daar is weinig kans op. Aja is een meisje uit het achterland van Saint-Paul, een van de armoedige flats op het Plateau Caillou; hij kent haar al sinds de middelbare school. Indertijd al gedroeg Aja zich als een behendige hagedis in een klas vol slaperige kameleons – begaafd, zoals er elke tien jaar maar eentje geboren wordt. Van het soort dat nauwelijks in de zon lag, dat nooit ook maar een grote teen in het water van de lagune stak; altijd maar leren, leren, leren, harder dan alle anderen. Aja ging in Frankrijk studeren, zoals zovelen. Rechten aan de Parijse universiteit Pathéon-Assas en vervolgens de gendarmerie-academie bij de Bretoenen, in Châteaulin. *Primus Omnium*. Maar in tegenstelling tot andere hoogbegaafde eilanders kwam Aja terug. Misschien heeft ze daar nu wel spijt

van. Voor kleurlingen die op het eiland de overheidsladder willen beklimmen zijn de kansen schaars ... Ze hebben haar bij de ВТА begraven, de autonome gendarmeriebrigade van Saint-Gilles-les-Bains. Het kleintje is van aard al driftig, ambitieus en een vechter, maar Gabin heeft haar ook aan het werk gezien: een kleine gekko die ooit heel hoog zou kunnen klimmen. Met wraakzucht als extra motivatie. De Zoreilles van Saint-Denis zouden weleens de grootste moeite kunnen krijgen om haar aan de leiband te houden ...

Ongeduldig wappert Aja met de foto. ‘Nou, Gabin?’

‘Wat, nou? Ik geloof niet dat ik de sirene heb gehoord, Aja ... maak jij je overuren soms belastingvrij?’

‘Daar lijkt het wel op ... Je weet hoe de politie is. Wij komen niet als er een creoolse door haar man in elkaar wordt geslagen. Maar als de vrouw van een toerist de benen neemt ...’

Gabin lacht zijn witte tanden bloot. ‘Je wordt al diplomatiek, Aja, heel goed ...’

Aja geeft geen antwoord, ze kijkt even nadenkend voor zich uit en dringt dan weer aan. ‘Nou, wat weet je over die *tantine**?’

‘Bijna niets, schoonheid. Dat weet je best. Ik sta hier als een filao achter mijn bar geworteld. Dat grietje heb ik alleen voor de ligstoelen langs zien lopen, waar ze haar bovenstukje liet vallen en zich in een handdoek wikkelde, en weg was ze. Vraag het aan Naivo, bij de receptie. Je kunt hem niet mislopen, hij is nieuw, een Malgache die eruitziet als een maki met een stropdas om. Hij heeft de deur van Bellions kamer voor hem opengemaakt ...’

17.51 u

Aja loopt de hal binnen. Geen spoor van Martial Bellion. Hij zal haar raad wel opgevolgd hebben – niet opvallen, zich verwijderen, haar onderzoek laten doen. Ineens moet ze een glimlach onderdrukken: Gabin heeft niet gelogen, er zit inderdaad een maki bij de receptie! Naivo zit achter zijn bureau, zijn bruine ogen zo rond als knikkers, overal op zijn gezicht lichtgekleurde haartjes, steil grijs haar in een tiara boven zijn ogen, van het ene oor naar het andere ... En een zwart met wit gestreepte das, alsof hij zijn staart om zijn hals heeft gewikkeld.

Een dikke pluchen maki, gevoelig voor de charme van blondines. Haar gewapper met de foto van Liane voor zijn ogen roept een onstuitbare woordenstroom op: ‘Jazeker, kapitein Purvi, Liane Bellion heb ik vanmiddag naar haar kamer zien gaan. Jazeker, haar man is me komen halen uit de lobby om kamer 38 voor hem open te maken. Hoeveel later? Een uur, denk ik. De arme man zag er heel ongerust uit, in paniek zelfs, heel zielig in zijn flipflops en zijn zwembroek. Ik ben het inderdaad geweest die kamer 38 voor hem heeft geopend, kapitein ... Het was, hoe zal ik het zeggen? Een bende. Met sporen van een gevecht. Of van een siësta tussen man en vrouw, als u begrijpt wat ik bedoel, kapitein ...’

Een van de bruine knikkers verdwijnt onder peper-en-zoutkleurig wenkbrauwengewas – volgens Aja moet dat bij maki’s een knipoog heten.

‘Behalve ...’ vervolgt Naivo, ‘... behalve dat alle kleren van de dame verdwenen waren. U kunt me geloven, ik heb er kijk op. Liane Bellion had haar koffer gepakt.’

Weer sluiten de haren rond het ene oog zich als klittenband aanen.

‘Maar dat is nog niet het belangrijkste, kapitein, het belangrijkste is dat er sporen waren van ... Hoe zal ik het zeggen?’

Aja knijpt haar ogen half dicht. Instinctief voelt ze dat de rest van het verhaal haar niet zal bevallen. De maki gaat nog rechtop zitten.

‘Vlekken, vlekken die verdomd veel weg hadden van bloedsporen.’

Aja hoort hem aan zonder een spier te vertrekken. ‘We gaan naar boven, als u het niet erg vindt. U moet de kamer opendoen ...’

Ze gaan omhoog. Tweede verdieping. Aja laat haar blik even over de raampartijen glijden en ziet de gasten die onder de rode hemel staan te babbelen rond het zwembad, met cocktails in hun hand; vrouwen met blote ruggen, wolken sigarettenrook, kinderen die elkaar nat spatten in het fluorescerende water dat door de onderwaterspotjes beurtelings blauw, rood en groen kleurt.

Tropische avond. Vredige rust. Paradijselijke sfeer. Armand

Zuttor had gelijk, zwaailichten zouden wanordelijk zijn geweest.

Onderweg naar kamer 38 zwaait Naivo de maki met de sleutels in zijn hand. Hij gedraagt zich als een dierenverzorger die berustend de tralielokooi van de verdwenen gorilla openmaakt.

‘Kapitein, kan ik u even spreken?’

De stem lijkt uit een onzichtbare luidspreker te komen. Aja draait zich om en ontdekt achter haar rug een oude vrouw die zich vasthoudt aan haar luiwagen. De creoolse, die geluidloos is komen aanlopen van het eind van de gang, herhaalt haar verzoek. ‘Jij bent toch kapitein Purvi? De kleine Aja. De dochter van Laïla en Rahim?’

Aja weet niet wat haar het meest irriteert: de verwijzing naar haar kindertijd door een vrouw die ze niet herkent, of het trage tempo van de woorden van de schoonmaakster. Ze knikt kort.

‘Ik zie je moeder vaak, weet je, lieve Aja,’ vervolgt de creoolse. ‘Op de overdekte markt van Saint-Paul, bijna om de andere ochtend. Dan praten we over het verleden, als twee oude vrouwtjes.’

Aja forceert een glimlach. ‘Ik luister ...’

De maki heeft zich niet verroerd. De creoolse ook niet. Patstelling.

‘Onder vier ogen,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Goed,’ knikt Aja terwijl ze zich naar Naivo wendt.

De maki spert zijn ogen verontwaardigd open, de haartjes rond zijn ogen en op zijn slapen borstelig rechtop, en verwijdert zich dan met tegenzin naar het andere eind van de gang. De creoolse met de bezem lijkt naar woorden te zoeken. Aja wacht een paar tellen, en neemt dan het voortouw: ‘Hoe lang bent u hier al?’

‘Al dertig jaar en zes maanden, Aja ...’

Aja zucht. ‘Ik bedoel vanmiddag, mevrouw. Hier, op de gang.’

Eve-Marie glimlacht, neemt de tijd om op haar horloge te kijken en geeft dan antwoord: ‘Vier uur en dertig minuten.’

‘Dat is lang, lijkt me?’

‘Tja, normaal gesproken is het een stuk rustiger op mijn verdieping ...’

Aja kijkt naar de vloer, de muren, de schilderijen, de ramen, alles even schoon als de gang van een ziekenhuis. De voornaam

van de schoonmaakster staat op haar schort geborduurd.

‘Eve-Marie, u lijkt me een georganiseerde, opmerkelijke vrouw. Vertel me eens precies wat er vanmiddag in uw gang is gebeurd.’

De oude creoolse neemt eindeloos de tijd om de luiwagen tegen de muur te zetten. ‘Welnu, Naivo en de echtgenoot kwamen tegen vier uur boven om kamer 38 open te maken. De kamer was leeg en ...’

Eve-Marie verschikt de shawl in haar kroeshaar. Met één haarlok tegelijk. Aja neemt het woord om er wat vaart achter te zetten: ‘Eve-Marie, we zijn het erover eens dat Martial Bellion om vier uur boven kwam. Liane Bellion was een uur eerder naar boven gekomen, tegen drie uur. Ik ben vooral geïnteresseerd in wat er in de tussentijd is gebeurd. Als u niet uit uw gang bent weg geweest, moet u mevrouw Bellion dus uit haar kamer hebben zien komen.’

Eve-Marie heeft op het dichtstbijzijnde raam een onzichtbare vlek opgemerkt, die ze met een punt van haar turkooizen lap wegpoetst. Na een eeuwigheid geeft ze antwoord: ‘Ik heb tussen drie en vier uur wel mensen langs zien komen op mijn gang ... Maar niet dat blondje ...’

Als door een wesp gestoken schiet Aja bijna uit haar slof: ‘Wat? Is Liane Bellion niet uit haar kamer gekomen?’

Eve-Marie beheerst haar speciale effecten uitstekend; traag vouwt ze haar dweil in vieren. Ze zou thrillers moeten schrijven.

‘De echtgenoot kwam weer boven.’

‘Een uur later, dat weet ik.’ ‘Nee, geen uur later, veel eerder. Ik denk een kwartier nadat zijn vrouw boven kwam ...’

Weer een wespensteek.

‘Bent u ... weet u dat zeker?’

‘O ja, mijn kleine Aja, daar kun je op vertrouwen, er loopt niemand door mijn gang zonder dat ik het merk.’

‘Daar twijfel ik niet aan, Eve-Marie. Ga verder ...’

Eve-Marie werpt een argwanende blik op Naivo. De maki loopt voor de lift heen en weer. De creoolse dempt haar stem.

‘Hij ging de kamer in. Op het moment zelf dacht ik dat hij een poosje plezier wilde maken met zijn vrouw. Het was siëstatijd, als je begrijpt wat ik bedoel, lieve Aja. Het kind was beneden bij

vrienden. Een paar minuten later kwam de man de kamer weer uit, hoogstens tien minuten later. Hij kwam naar mij toe. Vroeg me om een gunst.

Aja ziet haar spiegelbeeld in het raam. Het blauw van haar ogen is flets in de fluorescerende weerkaatsingen van het zwembad, vier meter lager.

‘Een gunst?’

Het kost Eve-Marie nog een eeuwigheid om zich om te draaien naar de kar waar haar afvalzak, haar schoonmaakspullen en haar borstels in staan.

‘Ja, een gunst. Hij vroeg of hij mijn kar kon lenen. Niet deze, maar de grote, waar ik het vuile linnengoed in stop, de lakens, de handdoeken. Leeg. Hij is ermee de kamer binnengegaan en twee minuten later kwam hij weer naar buiten, nam de lift ... en hop, verdwenen. Mijn linnenkar vond ik beneden terug, op min-1, bij de parkeerplaats. Dat klinkt misschien raar, Aja ... maar hier wordt de gasten niets geweigerd.’

De onrustige hand van de kapitein vindt steun op de vensterbank. ‘Die linnenkar, heeft hij verteld waarvoor hij dat ding nodig had?’

‘Weet je kleintje, hier stellen we ook geen vragen aan de gasten. *La lang na pwin le zo*, dat weet je, een tong heeft geen bot – wij passen op onze woorden.’

Aja bijt op haar lippen. ‘Is er iemand anders naar binnen gegaan? Of naar buiten gekomen? Op de gang, vanmiddag?’

‘Niemand! Je kunt me geloven, Aja. De *katish* van nummer 38 is nooit uit haar kamer gekomen.’

Inderdaad, waarom zou ze Eve-Marie niet geloven?

‘Uw ... uw linnenkar. Hoe ... hoe groot is die?’

Eve-Marie lijkt na te denken. ‘Om je een idee te geven, er staat op dat er tachtig kilo wasgoed in past. Ik weet wel waar jij heen wilt, Aja. Tussen ons gezegd en gezwegen, het zou mij verbazen als dat blondje in haar bikini meer dan half zo zwaar woog.’

Terwijl de blik van Eve-Marie op zoek gaat naar andere onzichtbare stofdeeltjes, bestudeert Aja de tuin van het hotel. Er staat

een twintigtal mensen te praten, te drinken, te wachten op zons-
ondergang. Aja ziet Martial Bellion onder een lantaarn zitten, op
een hoge stoel. Op zijn schoot zit een klein meisje van een jaar
of zes.

Zijn vrouw is de kamer niet meer uit gekomen ...

Naivo had het over sporen van een gevecht in de kamer. Bloed-
vlekken.

De geruststellende suggestie dat de schoonheid een amoureuus
uitstapje maakt, ziet er ineens een stuk donkerder uit ...

De maki heeft kennelijk gemerkt dat het onderhoud ten einde is
en komt door de gang aanlopen met de sleutels in zijn hand. Ze
zal hem, en de hoteldirecteur net zo goed, moeten vertellen dat
het programma gewijzigd is. Dat zal Armand Zuttor niet leuk
vinden ... Er is alle kans dat de spullen die verspreid in kamer
38 liggen evenzoveel bewijsstukken vormen op een plaats delict.
Aja kijkt op haar horloge. Het zou ideaal zijn als er iemand kwam
om vingerafdrukken, bloedsporen, DNA en de rest af te nemen.
Vanavond nog.

Nu Christos nog zien te overtuigen ...

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven?

Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.